

Quae gemitus truncaequae deō Neptūnius hērōs
 causa rogat frontīs; cui sīc Calydōnius amnis
 coepit inōrnātōs redimītus harundine crīnēs:
 ‘trīste petis mūnus. quis enim sua proelia victus
 5 commemorāre velit? referam tamen ōrdine, nec tam
 turpe fuit vincī, quam contendisse decōrum est,
 magnaue dat nōbīs tantus sōlācia victor.
 nōmine sīquā suō fandō pervēnit ad aurēs
 Dēianīra tuās, quondam pulcherrima virgō
 10 multōrumque fuit spēs invidiōsa procōrum.
 cum quibus ut socerī domus est intrāta petītī,
 “accipe mē generum,” dīxī “Parthāone nāte”:
 dīxit et Alcīdēs. aliī cessēre duōbus.
 ille Iovem socerum dare sē, fāmamque labōrum,
 15 et superāta suae referēbat iussa novercae.
 contrā ego “turpe deum mortālī cēdere” dīxī—
 nōndum erat ille deus—“dominum mē cernis aquārum
 cursibus oblīquīs inter tua rēgna fluentum.
 nec gener externīs hospes tibi missus ab ōrīs,
 20 sed populāris erō et rērum pars ūna tuārum.
 tantum nē noceat, quod mē nec rēgia Iūnō
 ōdit, et omnis abest iussōrum poena labōrum.
 nam, quō tē iactās, Alcmēnā nāte, creātum,
 Iuppiter aut falsus pater est, aut crīmīne vērū.
 25 mātīs adulteriō patrem petis. ēlige, fictum

esse Iovem mālīs, an tē per dēdecus ortum.”
 tālia dīcentem iamdūdum lūmine torvō
 spectat, et accēnsae nōn fortiter imperat īrae,
 verbaque tot reddit: “melior mihi dextera linguā.
 30 dummodo pugnandō superem, tū vince loquendō”
 concrediturque ferōx. puduit modo magna locūtum
 cēdere: reiēcī viridem dē corpore vestem,
 brachiaque opposuī, tenuīque ā pectore vārās
 in statīōne manūs et pugnae membra parāvī.
 35 ille cavīs haustō spargit mē pulvere palmīs,
 inque vicem fulvae tāctū flāvēscit harēnae.
 et modo cervīcem, modo crūra, modo īlia captat,
 aut captāre putēs, omnīque ā parte lacessit.
 mē mea dēfendit gravitās frūstrāque petēbar;
 40 haud secus ac mōlēs, magnō quam murmure flūctūs
 oppugnant; manet illa, suōque est pondere tūta.
 dīgredimur paulum, rūrsusque ad bella coīmus,
 inque gradū stetimus, certī nōn cēdere, eratque
 cum pede pēs iūctus, tōtōque ego pectore prōnus
 45 et digitōs digitīs et frontem fronte premēbam.
 nōn aliter vīdī fortēs concurrere taurōs,
 cum, pretium pugnae, tōtō nitidissima saltū
 expetitur coniūnx: spectant armenta paventque
 nescia, quem maneat tantī victōria rēgnī.
 50 ter sine prōfectū voluit nītentia contrā

reicere Alcīdēs ā sē mea pectora; quārtō
 excutit amplexūs, adductaque bracchia solvit,
 impulsumque manū—certum est mihi vēra fatērī—
 prōtinus āvertit, tergōque onerōsus inhaesit.
 55 sīquā fidēs,—neque enim fictā mihi glōriā vōce
 quaeritur—inpositō pressus mihi monte vidēbar.
 vix tamen īnseruī sūdōre fluentia multō
 bracchia, vix solvī dūrōs ā corpore nexūs.
 īnstat anhelantī, prohibetque resūmere vīrēs,
 60 et cervīce meā potītur. tum dēnique tellūs
 pressa genū nostrō est, et harēnās ōre momordī.
 īnferior virtūte, meās dēvertor ad artēs,
 ēlāborque virō longum fōrmātus in anguem.
 quī postquam flexōs sinuāvī corpus in orbēs,
 65 cumque ferō mōvī linguam strīdōre bisulcam,
 rīsīt, et inlūdēns nostrās Tīrynthius artēs
 “cūnārum labor est anguēs superāre meārum,”
 dīxit “et ut vincās aliōs, Achelōe, dracōnēs,
 pars quota Lernaee serpēns eris ūnus echidnae?
 70 vulneribus fēcunda suīs erat illa, nec ūllum
 dē centum numerō caput est inpūne recīsum,
 quīn geminō cervīx hērēde valentior esset.
 hanc ego rāmōsam nātīs ē caede colubrīs
 crēscēntemque malō domuī, domitamque reclūsī.
 75 quid fore tē crēdis, falsum quī versus in anguem

arma aliēna movēs, quem fōrma precāria cēlat?”
 dīxerat, et summō digitōrum vincula collō
 inicit: angēbar, ceu guttura forcipe pressus,
 pollicibusque meās pugnābam ēvellere faucēs.
 80 sīc quoque dēvictō restābat tertiā taurī
 fōrma trucidis. taurō mūtātūs membra rebellō.
 induit ille torīs ā laevā parte lacertōs,
 admissumque trahēns sequitur, dēpressaue dūra
 cornua fīgit humō, mēque alta sternit harēna.
 85 nec satis hoc fuerat: rigidum fera dextera cornū
 dum tenet, īnfrēgit, truncāque ā fronte revellit.
 nāides hoc, pōmīs et odōrō flōre replētum,
 sacrārunt; dīvesque meō Bona Cōpia cornū est.’
 Dīxerat: et nymphē rītū succīncta Diānae,
 90 ūna ministrārum, fūsīs utrimque capillīs,
 incessit tōtumque tulit praedīvite cornū
 autumnum et mēnsās, fēlīcia pōma, secundās.
 lūx subit; et prīmō feriente cacūmina sōle
 discēdunt iuvenēs, neque enim dum flūmina pācem
 95 et placidōs habeant lāpsūs tōtaeque resīdant
 opperiuntur aquae. vultūs Achelōus agrestēs
 et lacerum cornū mediīs caput abdidit undīs.
 Huic tamen ablātī doluit iactūra decōris,
 cētera sospes habet. capitis quoque fronde salignā
 100 aut superinpositā cēlātur harundine damnum.

at tē, Nesse ferōx, eiusdem virginis ārdor
 perdiderat volucrī trāiectum terga sagittā.
 namque novā repetēns patriōs cum coniuge mūrōs
 vēnerat Ēuēnī rapidās Iove nātus ad undās.
 105 ūberior solitō, nimbīs hiemālibus auctūs,
 verticibusque frequēns erat atque inpervius amnis.
 intrepidum prō sē, cūram dē coniuge agentem
 Nessus adit, membrīsque valēns scītusque vadōrum,
 ‘officiō’ que ‘meō rīpā sistētur in illā
 110 haec,’ ait ‘Alcīdē. tū vīribus ūtere nandō!’
 pallentemque metū, fluviumque ipsumque timentem
 trādīdit Āonius pavidam Calydōnida Nessō.
 mox, ut erat, pharetrāque gravis spoliōque leōnis—
 nam clāvam et curvōs trāns rīpam mīserat arcus—
 115 ‘quandōquidem coepī, superentur flūmina’ dīxit,
 nec dubitat nec, quā sit clēmētissimus amnis,
 quaerit, et obsequiō dēferrī spernit aquārum.
 iamque tenēns rīpam, missōs cum tolleret arcus,
 coniugis agnōvit vōcem Nessōque parantī
 120 fallere dēpositum ‘quō tē fidūcia’ clāmat
 ‘vāna pedum, violente, rapit? tibi, Nesse bifōrmis,
 dīcimus. exaudī, nec rēs intercipe nostrās.
 sī tē nūlla meī reverentia mōvit, at orbēs
 concubitūs vetitōs poterant inhibēre paternī.
 125 haud tamen effugiēs, quamvīs ope fidis equīna;

- vulnere, nōn pedibus tē cōsequar.’ ultima dicta
rē probat, et missā fugientia terga sagittā
trāicit. exstābat ferrum dē pectore aduncum.
quod simul ēvulsum est, sanguis per utrumque forāmen
130 ēmicuit mixtus Lernaē tābe venēnī.
excipit hunc Nessus ‘nē’ que enim ‘moriēmur
inultī’ sēcum ait, et calidō vėlāmina tīnctā cruōre
dat mūnus raptae velut inrītāmen amōris.
Longa fuit mediī mora temporis, āctaque magnī
135 Herculis inplērant terrās odiumque novercae.
victor ab Oechaliā Cēnaeō sacra parābat
vōta Iovī, cum Fāma loquāx praecessit ad aurēs,
Dēianīra, tuās, quae vērīs addere falsa
gaudet, et ē minimō sua per mendācia crēscit,
140 Amphitryōniadēn Iolēs ārdōre tenērī.
crēdit amāns, vēnerīsque novae perterritā fāmā
indulsit prīmō lacrimīs, flendōque dolōrem
diffūdit miseranda suum. mox deinde ‘quid autem
flēmus?’ ait ‘paelex lacrimīs laetābitur istīs.
145 quae quoniam adveniet, properandum aliquidque novandum est,
dum licet, et nōndum thalamōs tenet altera nostrōs.
conquerar, an sileam? repetam Calydōna, morerne?
excēdam tēctīs? an, sī nihil amplius, obstem?
quid sī mē, Meleagre, tuam memor esse sorōrem
150 forte parō facinus, quantumque iniūria possit

fēmineusque dolor, iugulātā paelice testor?’
 in cursūs animus variōs abit. omnibus illīs
 praetulit inbūtā Nessēō sanguine vestem
 mittere, quae vīrēs dēfectō reddat amōrī,
 155 ignārōque Lichae, quid trādat, nescia, lūctus
 ipsa suōs trādit blandisque miserrima verbīs,
 dōna det illa virō, mandat. capit īnscius hērōs,
 induiturque umerīs Lernaee vīrus echidnae.
 Tūra dabat prīmīs et verba precantia flammīs,
 160 vīnaque marmoreās paterā fundēbat in ārās:
 incaluit vīs illa malī, resolūtaque flammīs
 Herculeōs abiit lātē dilāpsa per artūs.
 dum potuit, solitā gemitum virtūte repressit.
 victa malīs postquam est patientia, repulit ārās,
 165 inplēvitque suīs nemorōsam vōcibus Oetēn.
 nec mora, lētiferam cōnātur scindere vestem:
 quā trahitur, trahit illa cutem, foedumque relātū,
 aut haeret membrīs frūstrā temptāta revellī,
 aut lacerōs artūs et grandia dētegit ossa.
 170 ipse cruor, gelidō ceu quondam lammina candēns
 tīncta lacū, strīdit coquiturque ārdente venēnō.
 nec modus est, sorbent avidae praecordia flammae,
 caeruleusque fluit tōtō dē corpore sūdor,
 ambustique sonant nervī, caecāque medullīs
 175 tābe liquefactīs tollēns ad sīdera palmās

'clādibus,' exclāmat 'Sātūrnīa, pāscere nostrīs:
 pāscere, et hanc pestem spectā, crūdēlis, ab altō,
 corque ferum satiā. vel sī miserandus et hostī,
 hoc est, sī tibi sum, dīrīs cruciātibus aegram
 180 invīsamque animam nātamque labōribus aufer.
 mors mihi mūnus erit; decet haec dare dōna novercam.
 ergō ego foedantem peregrīnō templa cruōre
 Būsīrīn domuī? saevōque alimenta parentis
 Antaeō ēripiuī? nec mē pāstōris Hibērī
 185 fōrma triplex, nec fōrma triplex tua, Cerbere, mōvit?
 vōsne, manūs, validī pressistis cornua taurī?
 vestrum opus Ēlis habet, vestrum Stympālīdes undae,
 Partheniumque nemus? vestrā virtūte relātus
 Thermōdontiacō caelātus balteus aurō,
 190 pōmaque ab īnsomnī concūstōdīta dracōne?
 nec mihi centaurī potuēre resistere, nec mī
 Arcadiae vastātor aper? nec prōfuit hȳdrae
 crēscere per damnum gemināsque resūmere vīrēs?
 quid, cum Thrācis equōs hūmānō sanguine pinguēs
 195 plēnaque corporibus lacerīs praesēpia vīdī,
 vīsaque dēiēcī, dominumque ipsōsque perēmī?
 hīs ēlīsa iacet mōlēs Nemeaea lacertīs:
 hāc caelum cervīce tulī. dēfessa iubendō est
 saeva Iovis coniūnx: ego sum indēfessus agendō.
 200 sed nova pestis adest, cui nec virtūte resistī

nec tēlis armīsque potest. pulmōnibus errat
 ignis edāx īmīs, perque omnēs pāscitur artūs.
 at valet Eurystheus! et sunt, quī crēdere possint
 esse deōs?’ dīxit, perque altam saucius Oetēn
 205 haud aliter graditur, quam sī vēnābula taurus
 corpore fixa gerat, factīque refūgerit auctor.
 saepe illum gemitūs ēdentem, saepe frementem,
 saepe retemptantem tōtās īnfringere vestēs
 sternentemque trabēs īrāscientemque vidērēs
 210 montibus aut patriō tendentem bracchia caelō.
 Ecce Lichān trepidum latitantem rūpe cavāta
 aspicit, utque dolor rabiem conlēgerat omnem,
 ‘tūne, Lichā,’ dīxit ‘fērālia dōna dedistī?
 tūne meae necis auctor eris?’ tremit ille, pavetque
 215 pallidus, et timidē verba excūsantia dīcit.
 dīcentem genibusque manūs adhibēre parantem
 corripit Alcīdēs, et terque quaterque rotātum
 mittit in Euboicās tormentō fortius undās.
 ille per āeriās pendēns indūruit aurās:
 220 utque ferunt imbrēs gelidīs concrēscere ventīs,
 inde nivēs fierī, nivibus quoque molle rotātīs
 astringī et spissā glomerārī grandine corpus,
 sīc illum validīs iactum per ināne lacertīs
 exsanguemque metū nec quicquam ūmōris habentem
 225 in rigidōs versum silicēs prior ēdidit aetās.

nunc quoque in Euboicō scopulus brevis ēminet altō
gurgite et hūmānae servat vestīgia fōrmae,
quem, quasi sēnsūrum, nautae calcāre verentur,
appellantque Lichān. at tū, Iovis inclita prōlēs,
230 arboribus caesīs, quās ardua gesserat Oetē,
inque pyram strūctīs arcum pharetramque capācem
rēgnaque vīsūrās iterum Troiāna sagittās
ferre iubēs Poeante satum, quō flamma ministrō
subdita. dumque avidīs comprēnditur ignibus agger,
235 congeriem silvae Nemeaeō vellere summam
sternis, et inpositā clāvae cervīce recumbis,
haud aliō vultū, quam sī convīva iacērēs
inter plēna merī redimītus pōcula sertīs.

Iamque valēns et in omne latus diffūsa sonābat,
240 sēcūrōsque artūs contemptōremque petēbat
flamma suum. timuēre deī prō vindice terrae.
quōs ita, sēnsit enim, laetō Sāturnius ōre
Iuppiter adloquitur: ‘nostra est timor iste voluptās,
ō superī, tōtōque libēns mihi pectore grātor,
245 quod memoris populī dīcor rēctorque paterque
et mea prōgeniēs vestrō quoque tūta favōre est.
nam quamquam ipsīus datur hoc inmānibus āctīs,
obligor ipse tamen. sed enim nec pectora vānō
fīda metū paveant. Oetaeās spernite flammās!
250 omnia quī vīcīt, vincet, quōs cernitis, ignēs;

nec nisi māternā Vulcānum parte potentem
 sentiet. aeternum est ā mē quod trāxit, et expers
 atque inmūne necīs, nūllāque domābile flamma.
 idque ego dēfūctum terrā caelestibus ōrīs
 255 accipiam, cūctīsque meum laetābile factum
 dīs fore cōnfidō. sīquis tamen Hercule, sīquis
 forte deō dolitūrus erit, data praemia nōlet,
 sed meruisse darī sciet, invītusque probābit.
 adsēnsēre deī. coniūnx quoque rēgia vīsa est
 260 cētera nōn dūrō, dūrō tamen ultima vultū
 dicta tulisse Iovis, sēque indoluisse notātam.
 intereā quodcumque fuit populābile flammae,
 Mulciber abstulerat, nec cognōscenda remānsit
 Herculis effigiēs, nec quicquam ab imāgine ductum
 265 mātis habet, tantumque Iovis vestigia servat.
 utque novus serpēns positā cum pelle senectā
 luxuriāre solet, squāmāque nitēre recentī,
 sīc ubi mortālēs Tīrynthius exuit artūs,
 parte suī meliōre viget, maiorque vidērī
 270 coepit et augustā fierī gravitatē verendus.
 quem pater omnipotēns inter cava nūbila raptum
 quadriiugō currū radiantibus intulit astrīs.
 Sēnsit Atlās pondus. neque adhūc Sthenelēius irās
 solverat Eurystheus, odiumque in prōle paternum
 275 exercēbat atrōx. at longīs ānxia cūrīs

Argolis Alcmēnē, questūs ubi pōnat anīlēs,
 cui referat nātī testātōs orbe labōrēs,
 cuive suōs cāsūs, Iolēn habet. Herculis illam
 imperiīs thalamōque animōque recēperat Hyllus,
 280 inplēratque uterum generōsō sēmine; cui sīc
 incipit Alcmēnē: ‘faveant tibi nūmina saltem,
 conripiantque morās tum cum mātūra vocābis
 praepositam timidīs parientibus Īlīthyiam,
 quam mihi difficilem Iūnōnis grātia fēcit.
 285 namque labōriferī cum iam nātālis adesset
 Herculis et decimum premerētur sīdere signum,
 tendēbat gravitās uterum mihi, quodque ferēbam,
 tantum erat, ut possēs auctōrem dīcere tēctī
 ponderis esse Iovem. nec iam tolerāre labōrēs
 290 ulterius poteram. quīn nunc quoque frīgīdus artus,
 dum loquor, horror habet, parsque est meminisse dolōris.
 septem ego per noctēs, totidem cruciāta diēbus,
 fessa malīs, tendēnsque ad caelum bracchia, magnō
 Lūcīnam Nixōsque parēs clāmōre vocābam.
 295 illa quidem vēnit, sed praecorrupta, meumque
 quae dōnāre caput Iūnōnī vellet inīquae.
 utque meōs audit gemitūs, subsēdit in illā
 ante forēs ārā, dextrōque ā poplite laevum
 pressa genū et digitīs inter sē pectine iūctīs
 300 sustinuit partus. tacitā quoque carmina vōce

dīxit, et inceptōs tenuērunt carmina partūs.
 nītor, et ingrātō faciō convīcia dēmēns
 vāna Iovī, cupiōque morī, mōtūraque dūrōs
 verba queror silicēs. mātērē Cadmēidēs adsunt,
 305 vōtaque suscipiunt, exhortanturque dolentem.
 ūna ministrārum, mediā dē plēbe, Galanthis,
 flāva comās, aderat, faciendīs strēnua iussīs,
 officiīs dīlēcta suīs. ea sēnsit inīqua
 nescio quid Iūnōne gerī, dumque exit et intrat
 310 saepe forēs, dīvam residentem vīdit in ārā
 brachiaque in genibus digitīs cōnexa tenentem,
 et “quaecumque es,” ait “dominae grātāre. levāta est
 Argolis Alcmēnē, potiturque puerpera vōtō.”
 exsiluit, iūctāsque manūs pavefacta remīsīt
 315 dīva potēns uterī: vinclīs levor ipsa remissīs.
 nūmine dēceptō rīsisse Galanthida fāma est.
 rīdentem prēnsamque ipsīs dea saeva capillīs
 trāxit, et ē terrā corpus relevāre volentem
 arcuit, inque pedēs mūtāvit brachia prīmōs.
 320 strēnuitās antiq̄ua manet; nec terga colōrem
 āmīsere suum: fōrma est dīversa priōrī.
 quae quia mendācī parientem iūverat ōre,
 ōre parit nostrāsque domōs, ut et ante, frequentat.’
 Dīxit, et admonitū veteris commōta ministrae
 325 ingemuit. quam sīc nurus est affāta dolentem:

‘tē tamen, ō genetrīx, aliēnae sanguine nostrō
 rapta movet faciēs. quid sī tibi mīra sorōris
 fāta meae referam? quamquam lacrimaeque dolorque
 impediunt, prohibentque loquī. fuit ūnica mātēr—
 330 mē pater ex aliā genuit—nōtissima fōrma
 Oechalidum, Dryopē. quam virginitāte carentem
 vimque deī passam Delphōs Dēlonque tenentis
 excipit Andraemōn, et habētur coniuge fēlīx.
 est lacus, adclīvis dēvexō margine fōrnam
 335 lītoris efficiēns, summum myrtēta corōnant.
 vēnerat hūc Dryopē fātōrum nescia, quōque
 indignēre magis, nymphīs lātūra corōnās,
 inque sinū puerum, quī nōndum implēverat annum,
 dulce ferēbat onus tepidīque ope lactis alēbat.
 340 haut procul ā stāgnō Tyriōs imitāta colōrēs
 in spem bācārum flōrēbat aquātica lōtos.
 carpserat hinc Dryopē, quōs oblectāmina nātō
 porrigeret, flōrēs, et idem factūra vidēbar—
 namque aderam—vīdī guttās ē flōre cruentās
 345 dēcidere et tremulō rāmōs horrōre movērī.
 scīlicet, ut referunt tardī nunc dēnique agrestēs,
 Lōtis in hanc nymphē, fugiēns obscēna Priāpī,
 contulerat versōs, servātō nōmine, vultūs.
 ‘Nescierat soror hoc. quae cum perterrita retrō
 350 īre et adōrātīs vellet discēdere nymphīs,

haeserunt rādīce pedēs. convellere pugnat,
 nec quicquam, nisi summa movet. subcrēscit ab īmō,
 tōtaque paulātim lentus premit inguina cortex.
 ut vīdit, cōnāta manū laniāre capillōs,
 355 fronde manum implēvit: frondēs caput omne tenēbant.
 at puer Amphissōs (namque hoc avus Eurytus illī
 addiderat nōmen) māterna rigēscere sentit
 ūbera; nec sequitur dūcentem lacteus ūmor.
 spectātrīx aderam fātī crūdēlis, opemque
 360 nōn poteram tibi ferre, soror, quantumque valēbam,
 crēscēntem truncum rāmōsque amplexa morābar,
 et, fateor, voluī sub eōdem cortice condī.
 ‘Ecce vir Andraemōn genitorque miserrimus adsunt,
 et quaerunt Dryopēn: Dryopēn quaerentibus illīs
 365 ostendī lōtōn. tepidō dant ōscula lignō,
 adfūsīque suae rādīcibus arboris haerent.
 nīl nisi iam faciem, quod nōn foret arbor, habēbat
 cāra soror: lacrimae miserō dē corpore factīs
 inrōrant foliīs, ac, dum licet, ōraque praestant
 370 vōcis iter, tālēs effundit in āera questūs:
 “sīquā fidēs miserīs, hoc mē per nūmina iūrō
 nōn meruisse nefās. patior sine crīmine poenam.
 vīximus innocuae. sī mentior, ārida perdam
 quās habeō frondēs, et caesa secūribus ūrar.
 375 hunc tamen īfantem māternīs dēmite rāmīs,

- et date nūtrīcī, nostrāque sub arbore saepe
lac facitōte bibat, nostrāque sub arbore lūdat.
cumque loquī poterit, mātrem facitōte salūtet,
et trīstis dīcat ‘latet hoc in stīpīte mātēr.’
- 380 stāgna tamen timeat, nec carpat ab arbore flōrēs,
et fruticēs omnēs corpus putet esse deārum.
cāre valē coniūnx, et tū, germāna, paterque!
quī, sīquā est pietās, ab acūtae vulnere falcis,
ā pecoris morsū frondēs dēfendite nostrās.
- 385 et quoniam mihi fās ad vōs incumbere nōn est,
ērigite hūc artūs, et ad ōscula nostra venīte,
dum tangī possum, parvumque attollite nātum!
plūra loquī nequeō. nam iam per candida mollīs
colla liber serpit, summōque cacūmine condor.
- 390 ex oculīs removēte manūs. sine mūnere vestrō
contegat inductūs morientia lūmina cortex!”
dēsierant simul ōra loquī, simul esse. diūque
corpore mūtātō rāmī caluēre recentēs.’
- Dumque refert Iolē factum mīrābile, dumque
- 395 Eurytidos lacrimās admōtō pollice siccāt
Alcmēnē (flet et ipsa tamen) compescuit omnem
rēs nova trīstitiam. nam līmine cōstitit altō
paene puer dubiāque tegēns lānūgine mālās,
ōra refōrmātūs prīmōs Iolāus in annōs.
- 400 hoc illī dederat Iūnōnia mūneris Hēbē,

vīcta virī precibus. quae cum iūrāre parāret,
 dōna tribūtūram post hunc sē tālia nūllī,
 nōn est passa Themis: ‘nam iam discordia Thēbae
 bella movent,’ dīxit ‘Capaneusque nisi ab Iove vincī
 405 haud poterit, fientque parēs in vulnere frātrēs,
 subductāque suōs mānēs tellūre vidēbit
 vīvus adhūc vātēs; ultusque parente parentem
 nātus erit factō pius et scelerātus eōdem
 attonitusque malīs, exul mentisque domusque,
 410 vultibus Eumenidum mātisque agitābitur umbrīs,
 dōnec eum coniūnx fātāle poposcerit aurum,
 cognātumque latus Phēgēius hauserit ēnsīs.
 tum dēmum magnō petet hōs Achelōia supplex
 ab Iove Calliroē nātīs īfantibus annōs
 415 addat, nēve necem sinat esse ultōris inultam.
 Iuppiter hīs mōtus prīvignae dōna nurusque
 praecipiet, facietque virōs inpūbibus annīs.’
 Haec ubi fāticanō ventūrī praescia dīxit
 ōre Themis, variō superī sermōne fremēbant,
 420 et, cūr nōn aliīs eadem dare dōna licēret,
 murmur erat. queritur veterēs Pallantias annōs
 coniugis esse suī, queritur cānescere mītis
 Īasiōna Cerēs, repetītum Mulciber aevum
 poscit Ericthoniō, Venerem quoque cūra futūrī
 425 tangit, et Anchīsae renovāre pacīscitur annōs.

cui studeat, deus omnis habet; crēscitque favōre
turbida sēditiō, dōnec sua Iuppiter ōra
solvit, et ‘ō! nostrī sīquā est reverentia,’ dīxit
‘quō ruitis? tantumne aliquis sibi posse vidētur,
430 fāta quoque ut superet? fātīs Iolāus in annōs,
quōs ēgit, rediit. fatiūvenescere dēbent
Calliroē genitī, nōn ambitīōne nec armīs.
vōs etiam, quōque hōc animō meliōre ferātis,
mē quoque fāta regunt. quae sī mūtāre valērem,
435 nec nostrum sērī curvārent Aeacōn annī,
perpetuumque aevī flōrem Rhadamanthus habēret
cum Mīnōe meō, quī propter amāra senectae
pondera dēspicitur, nec quō prius ōrdine rēgnat.’

Dicta Iovis mōvēre deōs; nec sustinet ūllus,
440 cum videat fessōs Rhadamanthōn et Aeacōn annīs
et Mīnōa, querī. quī, dum fuit integer aevī,
terruerat magnās ipsō quoque nōmine gentēs;
tunc erat invalidus, Dēionidēnque iuventae
rōbore Mīlētum Phoebōque parente superbum
445 pertimuit, crēdēnsque suīs īnsurgere rēgnīs,
haut tamen est patriīs arcēre penātibus ausus.
sponte fugis, Mīlēte, tuā, celerīque carīnā
Aegaeās mētīris aquās, et in Āside terra
moenia cōstituis positōris habentia nōmen.
450 hic tibi, dum sequitur patriae curvāmina rīpae,

fīlia Maeandrī totiēns redeuntis eōdem
 cognita Cŷaneē, praestantī corpora fōrma,
 Byblida cum Caunō, prōlem est ēnīxa gemellam.
 Byblis in exemplō est, ut ament concessa puellae,
 455 Byblis Apollineī correpta cupīdine frātris;
 nōn soror ut frātrem, nec quā dēbēbat, amābat.
 illa quidem prīmō nūllōs intellegit ignēs,
 nec peccāre putat, quod saepius ōscula iungat,
 quod sua frāternō circumdet bracchia collō;
 460 mendācīque diū pietātis fallitur umbra.
 paulātīm dēclīnat amor, vīsūraque frātrem
 culta venit, nimiumque cupit fōrmōsa vidērī
 et sīquā est illic fōrmōsior, invidet illī.
 sed nōndum manifēsta sibi est, nūllumque sub illō
 465 igne facit vōtum, vērūmtamen aestuat intus.
 iam dominum appellat, iam nōmina sanguinis ōdit,
 Byblida iam māvult, quam sē vocet ille sorōrem.
 Spēs tamen obscēnās animō dēmittere nōn est
 ausa suō vigilāns; placidā resolūta quiētē
 470 saepe videt quod amat: vīsa est quoque iungere frātrī
 corpus et ērubuit, quamvīs sōpīta iacēbat.
 somnus abit; silet illa diū repetitque quiētis
 ipsa suae speciem dubiāque ita mente profātur:
 ‘mē miseram! tacitae quid vult sibi noctis imāgō?
 475 quam nōlim rata sit! cūr haec ego somnia vīdī?

ille quidem est oculīs quamvīs fōrmōsus inīquīs
 et placet, et possim, sī nōn sit frāter, amāre,
 et mē dignus erat. vērū nocet esse sorōrem.
 dummodo tāle nihil vigilāns committere temptem,
 480 saepe licet similī redeat sub imāgine somnus!
 testis abest somnō, nec abest imitāta voluptās.
 prō Venus et tenerā volucer cum mātrem Cupīdō,
 gaudia quanta tuli! quam mē manifestā libīdō
 contigit! ut iacuī tōtīs resolūta medullīs!
 485 ut meminisse iuvat! quamvīs brevis illa voluptās
 noxque fuit praeceps et coeptīs invida nostrīs.
 ‘Ō ego, sī liceat mūtātō nōmine iungī,
 quam bene, Caune, tuō poteram nurus esse parentī!
 quam bene, Caune, meō poterās gener esse parentī!
 490 omnia, dī facerent, essent commūnia nōbīs,
 praeter avōs: tū mē vellem generōsior essēs!
 nescioquam faciēs igitur, pulcherrime, mātrem;
 at mihi, quae male sum, quōs tū, sortīta parentēs,
 nīl nisi frāter eris. quod obēst, id habēbimus ūnum.
 495 quid mihi significant ergō mea vīsa? quod autem
 somnia pondus habent? an habent et somnia pondus?
 dī melius! dī nempe suās habuēre sorōrēs.
 sīc Sāturnus Ōpem iūctam sibi sanguine dūxit,
 Ōceanus Tēthyn, Iūnōnem rēctor Olympī.
 500 sunt superīs sua iūra! quid ad caelestia rītūs

exigere hūmānōs dīversaque foedera temptō?
 aut nostrō vetitus dē corde fugābitur ārdor,
 aut hoc sī nequeō, peream, precor, ante torōque
 mortua compōnar, positaeque det ōscula frāter.
 505 et tamen arbitrium quaerit rēs ista duōrum!
 finge placēre mihi: scelus esse vidēbitur illī.
 ‘At nōn Aeolidae thalamōs timuēre sorōrum!
 unde sed hōs nōvī? cūr haec exempla parāvī?
 quō feror? obscēnae procul hinc discēdite flammae
 510 nec, nisi quā fās est germānae, frāter amētur!
 sī tamen ipse meī captus prior esset amōre,
 forsitan illiūs possem indulgēre furōrī.
 ergō ego, quae fueram nōn reiectūra petentem,
 ipsa petam! poterisne loquī? poterisne fatērī?
 515 cōget amor, poterō! vel, sī pudor ōra tenēbit,
 littera cēlātōs arcāna fatēbitur ignēs.’
 Hoc placet, haec dubiam vīcit sententia mentem.
 in latus ērigitur cubitōque innīxa sinistrō
 ‘vīderit: īnsānōs’ inquit ‘fateāmur amōrēs!
 520 ei mihi, quō lābor? quem mēns mea concipit ignem?’
 et meditāta manū compōnit verba trementī.
 dextra tenet ferrum, vacuam tenet altera cēram.
 incipit et dubitat, scrībit damnatque tabellās,
 et notat et dēlet, mūtāt culpatque probatque
 525 inque vicem sūmptās pōnit positāsque resūmit.

quid velit ignōrat; quicquid factūra vidētur,
 displicet. in vultū est audācia mixta pudōrī.
 scrīpta ‘soror’ fuerat; vīsum est delēre sorōrem
 verbaque corrēctīs incīdere tālia cērīs:
 530 ‘quam, nisi tū dederīs, nōn est habitūra salūtem,
 hanc tibi mittit amāns: pudet, ā, pudet ēdere nōmen,
 et sī quid cupiam quaeris, sine nōmine vellem
 posset agī mea causa meō, nec cognita Byblīs
 ante fōrem, quam spēs vōtōrum certa fuisset.
 535 ‘Esse quidem laesī poterat tibi pectoris index
 et color et maciēs et vultus et ūmida saepe
 lūmina nec causā suspīria mōta patentī
 et crebrī amplexūs, et quae, sī forte notāstī,
 ōscula sentīrī nōn esse sorōria possent.
 540 ipsa tamen, quamvīs animō grave vulnus habēbam,
 quamvīs intus erat furor igneus, omnia fēcī
 (sunt mihi dī testēs), ut tandem sānior essem,
 pugnāvīque diū violenta Cupīdinis arma
 effugere infēlīx, et plūs, quam ferre puellam
 545 posse putēs, ego dūra tulī. superāta fatērī
 cōgor, opemque tuam timidīs exposcere vōtīs.
 tū servāre potes, tū perdere sōlus amantem:
 ēlige, utrum faciās. nōn hoc inimīca precātur,
 sed quae, cum tibi sit iūntissima, iūntior esse
 550 expetit et vinclō tēcum propiōre ligārī.

iūra senēs nōrint, et quid liceatque nefāsque
 fāsque sit, inquīrant, lēgumque exāmina servent.
 conveniēns Venus est annīs temerāria nostrīs.
 quid liceat, nescīmus adhūc, et cūncta licēre
 555 crēdimus, et sequimur magnōrum exempla deōrum.
 nec nōs aut dūrus pater aut reverentia fāmae
 aut timor impedit: tantum sit causa timendī,
 dulcia frāternō sub nōmina fūrta tegēmus.
 est mihi libertās tēcum sēcrēta loquendī,
 560 et damus amplexūs, et iungimus ōscula cōram.
 quantum est, quod dēsit? miserēre fatentis amōrem,
 et nōn fassūrae, nisi cōgeret ultimus ārdor,
 nēve merēre meō subscribī causa sepulchrō.
 Tālia nēquīquam perarantem plēna reliquit
 565 cēra manum, summusque in margine versus adhaesit.
 prōtinus inpressā signat sua crīmina gemma,
 quam tīnxit lacrimīs (linguam dēfēcerať ūmor):
 dēque suīs ūnum famulīs pudibunda vocāvit,
 et pavidum blandīta ‘fer hās, fīdissime, nostrō’
 570 dīxit, et adiēcit longō post tempore ‘frātrī.’
 cum daret, ēlāpsae manibus cecidēre tabellae.
 ōmine turbāta est, mīsit tamen. apta minister
 tempora nactus adīt trāditque latentia verba.
 attonitus subitā iuvenis Maeandrius īra
 575 prōicit acceptās lēctā sibi parte tabellās,

vixque manus retinēns trepidantis ab ōre ministrī,
 ‘dum licet, ō vetitae scelerāte libīdinis auctor,
 effuge!’ ait ‘quī, sī nostrum tua fāta pudōrem
 nōn traherent sēcum, poenās mihi morte dedissēs.’
 580 ille fugit pavidus, dominaeque ferōcia Caunī
 dicta refert. pallēs audīta, Byblī, repulsa,
 et pavet obsessum glaciālī frīgore corpus.
 mēns tamen ut rediit, pariter rediēre furōrēs,
 linguaque vix tālēs ictō dedit aere vocēs:
 585 ‘et meritō! quid enim temerāria vulneris huius
 indicium fēcī? quid, quae cēlanda fuērunt,
 tam cito commīsī properātīs verba tabellīs?
 ante erat ambiguīs animī sententia dictīs
 praetemptanda mihi. nē nōn sequerētur euntem,
 590 parte aliquā vēlī, quālis foret aura, notāre
 dēbueram, tūtōque marī dēcurre, quae nunc
 nōn explōrātīs inplēvī lintea ventīs.
 auferor in scopulōs igitur, subversaue tōtō
 obruor ōceanō, neque habent mea vēla recursūs.
 595 ‘Quid quod et ōminibus certīs prohibēbar amōrī
 indulgēre meō, tum cum mihi ferre iubentī
 excidit et fēcit spēs nostrās cēra cadūcās?
 nōnne vel illa diēs fuerat, vel tōta voluntās,
 sed potius mūtanda diēs? deus ipse monēbat
 600 signaque certa dabat, sī nōn male sāna fuisset.

et tamen ipsa loquī, nec mē committere cērae
 dēbueram, praesēnsque meōs aperīre furōrēs.
 vīdisset lacrimās, vultum vīdisset amantīs;
 plūra loquī poteram, quam quae cēpēre tabellae.
 605 invītō potuī circumdare braccia collō,
 et, sī reicerer, potuī moritūra vidērī
 amplectīque pedēs, adfūsaque poscere vītam.
 omnia fēcissem, quōrum sī singula dūram
 flectere nōn poterant, potuissent omnia, mentem.
 610 forsitan et missī sit quaedam culpa ministrī:
 nōn adiit aptē, nec legit idōnea, crēdō,
 tempora, nec petiit hōramque animumque vacantem.
 ‘Haec nocuēre mihī. neque enim est dē tigride nātus
 nec rigidās silicēs solidumve in pectore ferrum
 615 aut adamanta gerit, nec lac bibit ille leaenae.
 vincētur! repetendus erit, nec taedia coeptī
 ūlla meī capiam, dum spīritus iste manēbit.
 nam primum, sī facta mihī revocāre licēret,
 nōn coepisse fuit: coepta expugnāre secundum est.
 620 quippe nec ille potest, ut iam mea vōta relinquam,
 nōn tamen ausōrum semper memor esse meōrum.
 et, quia dēsierim, leviter voluisse vidēbor,
 aut etiam temptāsse illum īnsidiisque petisse,
 vel certē nōn hoc, quī plūrimus urget et ūrit
 625 pectora nostra, deō, sed vīcta libīdine crēdar;

- dēnique iam nequeō nīl commīsisse nefandum.
et scrīpsī et petiī: reserāta est nostra voluntās;
ut nihil adiciam, nōn possum innoxia dīcī.
quod superest, multum est in vōta, in crīmīna parvum.’
- 630 dīxit, et (incertae tanta est discordia mentis),
cum pigeat temptāsse, libet temptāre. modumque
exit et infēlix committit saepe repellī.
mox ubi finis abest, patriam fugit ille nefāsque,
inque peregrīnā pōnit nova moenia terrā.
- 635 Tum vērō maestam tōtā Mīlētīda mente
dēfēcisse ferunt, tum vērō ā pectore vestem
dīripuit plānxitque suōs furibunda lacertōs;
iamque palam est dēmēns, inconcessaeque fatētur
spem vērīs, siquidem patriam invīsōsque penātēs
- 640 dēserit, et profugī sequitur vestīgīa frātrīs.
utque tuō mōtae, prōlēs Semelēīa, thyrsō
Ismariae celebrant repetīta triennia bacchae,
Byblīda nōn aliter lātōs ululāsse per agrōs
Būbasidēs vīdēre nurūs. quibus illa relictīs
- 645 Cārās et armiferōs Lelēgās Lyciamque pererrat.
iam Cragon et Limyren Xanthīque reliquerat undās,
quōque Chimaera iugō mediīs in partibus ignem,
pectus et ōra leae, caudam serpentis habēbat.
dēficiunt silvae, cum tū lassāta sequendō
- 650 concidis, et dūrā positīs tellūre capillīs,

Byblī, iacēs, frondēsque tuō premis ōre cadūcās.
 saepe illam nymphae tenerīs Lelegēidēs ulnīs
 tollere cōnantur, saepe, ut medeātur amōrī,
 praecipiunt, surdaeque adhibent sōlācia mentī.
 655 mūta iacet, viridēsque suīs tenet unguibus herbās
 Byblis, et ūmectat lacrimārum grāmīna rīvō.
 nāidas hīs vēnam, quae numquam ārēscere posset,
 subposuisse ferunt. quid enim dare maius habēbant?
 prōtinus, ut sectō piceae dē cortice guttae,
 660 utve tenāx gravidā mānat tellūre bitūmen;
 utve sub adventū spīrantis lēne favōnī
 sōle remollēscit quae frīgore cōstitit unda;
 sīc lacrimīs cōnsūmpta suīs Phoebēia Byblīs
 vertitur in fontem, quī nunc quoque vallibus illīs
 665 nōmen habet dominae, nigrāque sub ilice mānat.
 Fāma novī centum Crētaeās forsitan urbēs
 implēsset mōnstrī, sī nōn mīrācula nūper
 Īphide mūtātā Crēte propiōra tulisset.
 proxima Cnosiacō nam quondam Phaestiā rēgnō
 670 prōgenuit tellūs ignōtum nōmine Ligdum,
 ingenuā dē plēbe virum, nec cēsus in illō
 nōbilitāte suā maior, sed vīta fidēsque
 inculpāta fuit. gravidae quī coniugis aurēs
 vōcibus hīs monuit, cum iam prope partus adesset.
 675 ‘quae voveam, duo sunt: minimō ut relevēre dolōre,

utque marem pariās. onerōsior altera sors est,
 et vīrēs fortūna negat. quod abōminor, ergō
 ēdita forte tuō fuerit sī fēmina partū,—
 invītus mandō; pietās, ignōsce!—necētur.’
 680 dīxerat, et lacrimīs vultum lāvēre profūsīs,
 tam quī mandābat, quam cui mandāta dabantur.
 sed tamen usque suum vānīs Telethūsa marītum
 sollicitat precibus, nē spem sibi pōnat in artō.
 certa suā est Ligdō sententia. iamque ferendō
 685 vix erat illa gravem mātūrō pondere ventrem,
 cum mediō noctis spatiō sub imāgine somnī
 Īnachis ante torum, pompā comitāta sacrōrum,
 aut stetit aut vīsa est. inerant lūnāria frontī
 cornua cum spīcīs nitidō flāventibus aurō
 690 et rēgāle decus; cum quā lātrātor Anūbīs,
 sānctaque Būbastis, variusque colōribus Āpis,
 quīque premit vōcem digitōque silentia suādet;
 sīstraque erant, numquamque satis quaesītus Osīrīs,
 plēnaque somniferīs serpēns peregrīna venēnīs.
 695 tum velut excussam somnō et manifestā videntem
 sīc adfāta dea est: ‘pars ō Telethūsa meārum,
 pōne gravēs cūrās, mandātaque falle marītī.
 nec dubitā, cum tē partū Lūcīna levārit,
 tollere quicquid erit. dea sum auxiliāris opemque
 700 exōrāta ferō; nec tē coluisse querēris

ingrātum nūmen.' monuit, thalamōque recessit.
laeta torō surgit, pūrāsque ad sīdera supplex
Cressa manus tollēns, rata sint sua vīsa, precātur.

Ut dolor incrēvit, sēque ipsum pondus in aurās
705 expulit, et nāta est ignārō fēmīna patre,
iussit alī māter puerum mentīta. fidemque
rēs habuit, neque erat fictī nisi cōnscia nūtrīx.
vōta pater solvit, nōmenque inpōnit avītum:
Īphis avus fuerat. gāvīsa est nōmine māter,
710 quod commūne foret, nec quemquam falleret illō.
inde incepta piā mendācia fraude latēbant.
cultus erat puerī; faciēs, quam sīve puellae,
sīve darēs puerō, fuerat fōrmōsus uterque.

Tertius intereā decimō successerat annus:
715 cum pater, Īphī, tibi flāvam dēspondet Ianthēn,
inter Phaestiadas quae laudātissima fōrmae
dōte fuit virgō, Dictaeō nāta Teleste.
pār aetās, pār fōrma fuit, prīmāsque magistrīs
accēpēre artēs, elementa aetātis, ab īsdem.
720 hinc amor ambārū tetigit rude pectus, et aequum
vulnus utrīque dedit, sed erat fidūcia dispār:
coniugium pactaeque exspectat tempora taedae,
quamque virum putat esse, virum fore crēdit Ianthē;
Īphis amat, quā posse fruī dēspērat, et auget
725 hoc ipsum flammās, ārdetque in virgine virgō,

vixque tenēns lacrimās ‘quis mē manet exitus,’ inquit
 ‘cognita quam nūllī, quam prōdigiōsa novaeque
 cūra tenet Veneris? sī dī mihi parcere vellent,
 parcere dēbuerant; sī nōn, et perdere vellent,
 730 nātūrāle malum saltem et dē mōre dedissent.
 nec vaccam vaccae, nec equās amor ūrit equārum:
 ūrit ovēs ariēs, sequitur sua fēmina cervum.
 sīc et avēs coeunt, interque animālia cūncta
 fēmina fēmineō conrēpta cupīdine nūllā est.
 735 vellem nūlla forem! nē nōn tamen omnia Crēte
 mōnstra ferat, taurum dīlēxit filia Solis,
 fēmina nempe marem. meus est furiōsior illō,
 sī vērūm profitēmur, amor. tamen illa secūta est
 spem Veneris; tamen illa dolīs et imāgine vaccae
 740 passa bovem est, et erat, quī dēciperētur, adulter.
 hūc licet ex tōtō sollertia cōnfluat orbe,
 ipse licet revolet cērātīs Daedalus ālīs,
 quid faciet? num mē puerum dē virgine doctīs
 artibus efficiet? num tē mūtābit, Ianthē?
 745 ‘Quīn animum firmās, tēque ipsa recolligis, Īphī,
 cōnsiliūque inopēs et stultōs excutis ignēs?
 quid sīs nāta, vidē, nisi tē quoque dēcipis ipsam,
 et pete quod fās est, et amā quod fēmina dēbēs!
 spēs est, quae faciat, spēs est, quae pāscat amōrem.
 750 hanc tibi rēs adimit. nōn tē cūstōdia cārō

arcet ab amplexū, nec cautī cūra marītī,
 nōn patris asperitās, nōn sē negat ipsa rogantī,
 nec tamen est potiunda tibī, nec, ut omnia fiant,
 esse potes fēlīx, ut dīque hominēsque labōrent.
 755 nunc quoque vōtōrum nūlla est pars vāna meōrum,
 dīque mihi facilēs, quicquid valuēre, dedērunt;
 quodque ego, vult genitor, vult ipsa, socerque futūrus.
 at nōn vult nātūra, potentior omnibus istīs,
 quae mihi sōla nocet. venit ecce optābile tempus,
 760 lūxque iugālis adest, et iam mea fiet Ianthē—
 nec mihi continget: mediīs sitiēmus in undīs.
 prōnuba quid Iūnō, quid ad haec, Hymenaeae, venītis
 sacra, quibus quī dūcat abest, ubi nūbimus ambae?
 pressit ab hīs vōcem. nec lēnius altera virgō
 765 aestuat, utque celer veniās, Hymenaeae, precātur.
 quae petit, haec Telethūsa timēns modo tempora differt,
 nunc fictō languōre moram trahit, ōmina saepe
 vīsaque causātur. sed iam cōsūmpserat omnem
 māteriam fictī, dilātāque tempora taedae
 770 īnstiterant, ūnusque diēs restābat. at illa
 crīnālem capitī vittam nātaeque sibīque
 dētrahit, et passīs āram complexa capillīs
 ‘Īsī, Paraetonium Mareōticaque arva Pharōnque
 quae colis, et septem dīgestum in cornua Nīlum:
 775 fer, precor,’ inquit ‘opem, nostrōque medēre timōrī!

tē, dea, tē quondam tuaque haec īnsignia vīdī
 cūnctaque cognōvī, sonitum comitantiaque aera
 sīstrōrum, memorīque animō tua iussa notāvī.
 quod videt haec lūcem, quod nōn ego pūnior, ecce
 780 cōnsīlium mūnusque tuum est. miserēre duārum,
 auxiliōque iuvā!’ lacrimae sunt verba secūtae.
 vīsa dea est mōvisse suās (et mōverat) ārās,
 et templī tremuēre forēs, imitātaque lūnam
 cornua fulsērunt, crepuitque sonābile sīstrum.
 785 nōn sēcūra quidem, faustō tamen ōmine laeta
 māter abit templō. sequitur comes Īphīs euntem,
 quam solita est, maiōre gradū, nec candor in ōre
 permanet, et vīrēs augentur, et ācrior ipse est
 vultus, et incōmptīs brevior mēnsūra capillīs,
 790 plūsque vigōris adest, habuit quam fēmina. nam quae
 fēmina nūper erās, puer es! date mūnera templīs,
 nec timidā gaudēte fidē! dant mūnera templīs,
 addunt et titulum: titulus breve carmen habēbat:
 dōna : puer : solvit : quae : fēmina : vōverat : īphis.
 795 postera lūx radiīs lātum patefēcerat orbem,
 cum Venus et Iūnō sociōsque Hymenaeus ad ignēs
 conveniunt, potiturque suā puer Īphīs Ianthē.